

Turinys

	Skaitytojui	/ 9
	Dalyviai	/ 12
	Prologas	/ 18
Pirmas skyrius.	Bengazis	/ 22
Antras skyrius.	CŽA bazė	/ 44
Trečias skyrius.	Ambasadorius	/ 67
Ketvirtas skyrius.	2012 metų rugsėjo 11-oji	/ 85
Penktas skyrius.	Užgrobimas	/ 113
Šeštas skyrius.	Šaulių gatvė	/ 134
Septintas skyrius.	Sužeistasis	/ 156
Aštuntas skyrius.	Kontrataka	/ 172
Devintas skyrius.	Zombių šalis	/ 189
Dešimtas skyrius.	Sunkus taikinyš	/ 209
Vienioliktas skyrius.	Kažkas atskrenda?	/ 225
Dvyliktas skyrius.	Minosvaidžiai!	/ 248
Tryliktas skyrius.	Konvojus	/ 273
	Epilogas	/ 285
	Pastabos apie šaltinius	/ 293
	Šaltiniai	/ 296
	Padėka	/ 305

keleivio sėdynę. Tantas įsiropštė galan. D. B. ir Tigas sulipo į bagažo skyrių, kur jau buvo Seano Smitho kūnas. Jie įsitaisė taip, kad pro galinį langą galėtų stebėti, ar niekas jų neseka. Komandos vadas ir Henry liko lauke kalbėtis su Vasario 17-osios milicijos vadu.

Jackas atidarė mersedeso dureles.

– Po velnių, greičiau sėsk į mašiną, – paliepė jis komandos vadui. – Turim iš čia nešdintis.

Komandos vadas pažvelgė į jį ir, netaręs nė žodžio, kartu su Henry sėdo į galą prie Tanto. Su vis dar rūkstančiais nuo karščio ginklų vamzdžiais septyni vyrai ir aštuntojo kūnas vos tilpo į šarvuotą SUV klasės mersedesą.

Tantas pro šoninį stiklą pažvelgė į kelių priblokštų milicijos kovotojų veidus – jis buvo tikras, kad jie pirmą kartą dalyvavo susišaudyme. Už jų Tantas išžiūrėjo vis dar degančią vilą ir kareivines. Nuo liepsnų ant tankios vejų sklindanti šviesa Tantui atrodė kaip nepriekaištingas futbolo laukas, paruoštas naktinėms rungtynėms.

Buvo maždaug pusė dvylikos nakties – nuo užpuolimo pradžios buvo praėjusios apytiksliai dvi valandos. Sėdėdami mersedese operatoriai nežinojo, kiek užpuolikų tamsoje pakirto jų kulkos. Atstovybės sklypas tikrai nebuvo nusėtas kūnais, kaip vėliau sakys kabinetiniai kovotojai, bet operatoriai žinojo, kad, gindami savo kraštiečius ir save, jie priešų gretose tikrai padarė žalos.

Ronas apsuko SUV į priešingą pusę – priekinių vartų kryptimi. Šonais susispaudę, prakaituoti, pavargę vyrai bandė sukaupti savo mintis. Jackas susigriebė ir pakėlė ginklą nuo kelių, žinodamas, kad jie gali patekti į pasalą.

Pilnutėlį mersedesą Ronas nuvairavo pirmyn. Tą akimirką, kai jie pasiekė vartus, Jungtinių Valstijų specialiosios misijos bazė Bengazyje nustojo egzistuoti.

Zombių šalis

Kai Scottas Wicklandas kartu su keturiais diplomatinio saugumo agentais pro priekinį atstovybės įvažiavimą pasuko dešinėn, į šarvuotą „Land Cruiser“ pasipylė kulkos. Jie nuvažiavo, bet priekyje laukė daugiau bėdų. Kaip ir buvo įspėtas, Wicklandas su keleiviais priekyje pamatė grėsmingą minią, stoviniuojančią ant žvyrkelio toliau į rytus. Wicklandas pasuko „Land Cruiser“ priešinga kryptimi – į vakarus, kaip patarė, į sankryžos su Šaulių gatve pusę, kur operatoriai iš pradžių ir buvo palikę savo mašinas.

Pradėję važiuoti vakarų pusėn, diplomatinio saugumo agentai pamatė žmogų, jų manymu, draugiškos Vasario 17-osios milicijos kovotoją, mojančią jiems apsisukti. Sutrikę agentai ženklą palaikė išpėjimu apie pasalą. Wicklandas, pasiklojęs vyriškiu, apsisuko antrą kartą – atgal į rytus, tamsoje palei žvyrkelį susibūrusių arabų grupelių link.

Operatoriai Wicklandui liepė nesukti į dešinę dėl vienos priežasties – iš ištis draugiškų Vasario 17-osios milicijos vadų jie buvo gavę išpėjimą: užpuolikai būriuojasi atstovybės rytuose, o milicijos kovotojai negali išlaikyti savo pozicijų. Dar viena priežastis buvo operatorių įsitikinimas, kad viename name rytuose, visai šalia atstovybės, įsikūrė

radikalūs islamistai iš „Ansar al-Sharia“ grupuotės. Prieš kelias dienas Tantas apie „Ansar al-Sharia“ bazę kalbėjosi su Henry, vertusiu dokumentus, kuriuose buvo parašyta, kad fundamentalistinė, amerikiečių fanatiškai nekenčianti grupuotė paslapčia tapo JAV Specialiosios misijos valdų kaimyne.

Diplomatinio saugumo agentai iš Bengazio taip pat žinojo apie kaimyninį sklypą, kuris jiems tebuvo viena iš keliasdešimties teritorijų, kontroliuojamų potencialiai priešišku kovotojų būrių.

Antrąkart apsisukęs Wicklandas važiavo atsargiai – maždaug 25 kilometrų per valandą greičiu. „Land Cruiser“ privažiavus ginkluotus vyrus, išsirikiavusius kelkraštyje, savo ginklo nepakėlė nė vienas libis. Wicklandas nuvažiavo toliau į rytus. Mažiau nei už pusės kilometro nuo pagrindinių atstovybės vartų į gatvę įžengęs žmogus pamojavo rankomis, bandydamas nukreipti „Land Cruiser“ į įvažiavimą. Buvo neaišku, ar tai galima „Ansar al-Sharia“ bazė, apie kurią buvo girdėję operatoriai ir diplomatinio saugumo agentai, bet Wicklandas ir jo kolegės įtarė klastą. Keliese nusprendė važiuoti toliau, ir Wicklandas pabandė pasprukti.

Vyrai kelkraštyje iškart pakėlė ginklus ir ėmė šaudyti. Į „Land Cruiser“ šonus stuksėjo kulkos. Po automobiliu užpuolikai parideno dvi granatas. Nuo sprogimų SUV net susvyravo, ir dvi padangos sprogo. Ant neperšaunamų stiklų tarsi voratinklio gijos ėmė ryškėti įtrūkimai. Bet šarvas atlaikė, vyrai viduje nebuvo sužeisti, o „Land Cruiser“ nuleistomis padangomis lėkė toliau.

Wicklandui važiuojant pro šalį, užpuolikai plūstelėjo pirmyn, kai kurie iš jų iš Kalašnikovo automatų šaudė vos iš pusmetro. Langai nenusileido, todėl diplomatinio saugumo agentai negalėjo atsišaudyti neatidare durėlių, o šito jie tikrai nesiruošė daryti.

Davidas Ubbenas pagriebė Jacko duotą radijo imtuvą. Operatoriams ir CŽA bazei jie pranešė:

– Mus smarkiai apšaudo! Važiuojame nuleistomis padangomis!

Vis dar švokšdamas nuo dūmų Wicklandas pralėkė kiaurai minią ir apvažiavo kelio užkardą. Jis artinosi prie žvyrkelio pabaigos, ten pasiekė T formos sankryžą su operatorių vadinta „Adidas“ gatve. Tikrasis jos pavadinimas buvo Shari' al-Qayrawan, ji vedė per prekybinį rajoną, pilną parduotuvių. Wicklandas prie kampo staigiai pasuko į dešinę, išsisuko nuo pėsčiųjų gatvėje ir atsidūrė įprastame vėlyvo vakaro Bengazio eismo kamštyje.

Baimindamasis, kad artinasi užpuolikai, Wicklandas užvažiavo ant šaligatvio krašto ir kaip galėdamas greičiau nuvažiavo per skiriamąją juostą, apželdinta žole. Kai gatvėje eismas praretėjo, jis pasitraukė nuo skiriamosios juostos ir išsisuko nuo artėjančių automobilių. Netrukus Wicklandas pasuko vairą dešinėn ir įsiliejo į reikiamą juostą.

Važiuodami į CŽA bazę, sunerimę diplomatinio saugumo agentai pasiruošė kovai – jiems pasirodė, kad juos seka du automobiliai. Pirmasis pasuko į šoną netrukus po to, kai ėmė sekti SUV, bet antrasis išjungtomis šviesomis liko prilipęs prie „Land Cruiser“. Kai šis prisiartinio prie CŽA bazės, antrasis seklių automobilis pasuko į sandėlių pusę prie dykvietės, operatorių vadintos Zombių šalimi, kampo.

Patruliudamas CŽA bazės viduje apie vienuoliktą vakaro, Ozas išgirdo šūvius beveik už kilometro. Taip jis suprato, kad diplomatinio saugumo agentai jau pakeliui. Iš atstovybėje likusių operatorių sulaukė patvirtinimo:

– Valstybės departamentas išvyksta.

CŽA bazės lauko vaizdo kameros parodė apgadintą „Land Cruiser“, lekiantį Bazės keliu. Alecas Hendersonas pranešė, kad jie jau beveik čia. Apsaugininkas prie pagrindinio įvažiavimo atidarė vartus ir pakėlė metalinį užkardą, kad jie įvažiuotų. Po to jį staigiai nuleido ir užrakino vartus.

Kopėčiomis nusileidęs nuo C pastato stogo, Ozas išgirdo nuleistų padangų šlepsėjimą. Nulėkė pasižiūrėti, ar kulkų išvarpytame SUV automobilyje yra sužeistų diplomatinio saugumo agentų. Wicklandas „Land Cruiser“ sustabdė prie automobilių pastoginės tarp B ir C pastato. Bazės viršininkas Bobas ir dar keli darbuotojai norėjo išbėgti iš C pastato padėti agentams, bet Ozas juos įtikino pasilikti viduje, kur juos bus galima apsaugoti. Jis pažadėjo į vidų atsiųsti bent vieną agentą, kad tas galėtų viską papasakoti.

Iš SUV išlipęs diplomatinio agentų penketukas atrodo lygiai taip, kaip Ozas įsivaizdavo turint atrodyti žmones, ką tik užpultus teroristų, vykdančių paiešką degančiame pastate ir važiuosiu per apšaudymą bei sproгимus. Ozas pamanė, kad Alecu Hendersonui reikėtų pasiūlyti didelę stiklinę vandens ar ko nors stipresnio ir vietelę prigulti. Bet Hendersonas nuėjo į C pastatą Bobui ir kitiems bazės darbuotojams papasakoti pastarųjų dviejų valandų įvykių atstovybėje.

Kai Scottas Wicklandas pasitraukė nuo vairo, atrodo kaip juodaodžių parodistas – tarp suodžių ruožų švytėjo vaiduokliška balta oda. Pažeistais plaučiais kvėpuoti buvo sunku, tad Wicklandas nuėjo į C pastatą pailsėti ir susirasti medicininės pagalbos. Ozas greitosiomis apžiūrėjo sužeistą Davido Ubbeno dilbį, bet šis atsakė, kad jaučiasi gerai.

– Man reikia žmonių ant stogų, – Ubbenui ir dviem diplomatinio saugumo agentams iš Tripolio pasakė Ozas. Jis norėjo juos ten nusiųsti kuo greičiau, kad būtų papildomos apsaugos, jei paaiškėtų, kad SUV sekę automobiliai buvo

užpuolimo pranašai, arba jei operatoriai grįžtų su „uodega“. Ubbenui Ozas liepė vykti ant D pastato stogo vakarinėje CŽA bazės pusėje. Du agentus iš Tripolio jis išskyrė: vieną nusiuntė į A pastatą šalia priekinių vartų, o kitą – į B pastatą rytinėje pusėje. Pats operatorius grįžo į savo postą ant C pastato stogo.

Ozas išgirdo ir daugiau nerimą keliančių garsų: nuo cypiančių padangų iki nuolatinių šūvių iš atstovybės pusės. Kartais jis pastebėdavo trasuojamąsias kulkas, blyksinčias juodame danguje: tai žalias, tai raudonas. Kulkos šauliams turėjo padėti įžiūrėti šūvio trajektoriją ir nusitaikyti tiksliau. Ozas galėjo tik tikėtis, kad jas leidžia amerikiečiai.

Per radiją susisiekęs su operatoriais, jis paprašė patikslinti savo veiksmus. Jam buvo perduota, kad jie lipa į mersedesą ir ruošiasi išvykti. Žinodamas, kad kolegos netrukus bus pakeliui, Ozas nusileido kopėčiomis žemyn, kad dar kartą patikrintų bazės apsaugą. Jis pasirūpino, kad prireikus kuo greičiau būtų atidaryti priekiniai vartai, o Ronas galėtų įvažiuoti nieko nelaukdamas.

Kai Ronas nuvairavo mersedesą pro arkinį išvažiavimą iš atstovybės, jo kolegos vienu balsu suriko:

- Į kairę. Varyk į kairę!
- Žinau, vyrai, – ramiai atsakė Ronas.

Dabar, kai Jackas žinojo, kad užpuolikai turi reaktivinių granatų, ėmė nerimauti. Mersedeso šarvas po metaline danga gali sustabdyti Kalašnikovo automato šūvius, bet RPG galėjo atnešti mirtį. Jis buvo tikras, kad priešai jų lauks gatvėje – užpuls juos taip pat, kaip ir diplomatinio saugumo agentus. Per radiją jis išgirdo, kad „Land Cruiser“ CŽA bazę pasiekė be aukų. Jackas suabejojo, ar jiems pasiseks taip pat.

Pravažiavęs pro vartus, Jackas suvokė, kad suniokotoje atstovybėje jis jautėsi saugiau nei užrakintame SUV

automobilyje, lekiančiame į nežinomą teritoriją kitapus sienų. Jis sugriebė rankeną ant prietaisų skydelio priešais save, ruošdamasis, jo manymu, neišvengiamam sprogimui. Per dvi valandas nuo užpuolimo pradžios Jackas ne kartą pagalvojo apie savo šeimą. Sau jis kartojo: „Ką gi, greičiausiai šįkart neišgyvensiu, bet reikia stengtis.“

Operatorių nuostabai, kai jie žvyrkeliu pasuko kairėn, į vakarus, į mersedesą niekas nešovė. Vis dėlto Tantai atrodė, kad Ronas per smarkiai spaudžia greičio pedalą.

– Ei, ei, – pratrūko jis, – lėčiau, žmogau, mums reikia įsilieti į eisimą.

Ronas šiek tiek sulėtino ir atsargiai privažiavo prie Šaulių gatvės sankryžos. Kad nepatrauktų dėmesio, tamsioje gatvėje važiavo išjungtomis šviesomis.

Kai operatoriai pasiekė kampą, kur maždaug prieš valandą paliko BMW, pamatė besisukinėjančius keletą barzdotų vyrų, kai kurie iš jų buvo ginkluoti. Operatoriai nežinojo, ar tai Vasario 17-osios brigada, ar jų priešininkai iš „Ansar al-Sharia“ ar kokios kitos amerikiečių karštai nepakenčiančios grupuotės.

Arabai akmeniniais veidais spoksojo į prigrūstą SUV. Keli veidus buvo užsidengę kaukėmis. Ronas ir komandos vadas trumpai, bet užtikrintai jiems mostelėjo. Jackas pažiūrėjo tiesiai į akis ypač aukštam vyrui, dėvinčiam sandalus ir laisvus vyriškus naktinius marškinius. Šis laikė Kalašnikovo automata, bet ginklo nepakėlė.

Tantas žvelgė pro langą ir prisiminė, kaip su D. B. iš šios vietos žingsniavo atstovybės link. Per tokį trumpą laiką nutiko tiek daug. Vos prieš dvi valandas jie žiūrėjo „Titanų įniršį“.

Tigas nerimavo dėl diplomatinio saugumo agentų pasalos ir kaltino Vasario 17-osios miliciją, kad ji nesugebėjo apsaugoti viso Vakarinio Fajato kvartalo. Su tokiais draugais jiems ir priešų neberekėjo. Ronui pasukus į Šaulių gatvę,

Tigas per galinį langą liūdnei apžiūrėjo paliktą BMW. Kai pagriebė granatsvaidį ir nuėjo iki kampo atsišaudyti, Tigas automobilyje paliko savo krepšį. Jame buvo vaistinė, papildomos apkabos ir – blogiausia – jo pasas. Jis žinojo, kad sustoti pavojinga, todėl, Ronui važiuojant pro šalį, tylėjo. „Neverta veltis į susišaudymą“, – sau pasakė Tigas.

Keli ginkluoti vyrai gatvėje mostelėjo mersedesui sustoti. Keleiviai Ronui liepė važiuoti toliau, bet jis sustoti ir neplanavo. Nuo sankryžos jų nelydėjo nei šūviai, nei kiti automobiliai.

Operatoriai Šaulių gatve važiavo toliau į pietus ir kirto Ketvirtąjį žiedinį kelią. Artindamiesi prie tikslo ir nesutikę nė vieno ginkluoto priešų, jie atsipalaidavo, bet netrukus vėl ėmė būdrauti. Ronas kelis kartus staigiai pasuko į šoną, kad jų niekas nesektų. Tantas užsidėjo naktinio matymo akinius, bet atviruose laukuose prie CŽA bazės nepamatė jokio judesio. Jis pastebėjo, kad gretima Vasario 17-osios bazė atrodo tuščia, kaip dažnai būdavo vėlyvą vakarą. Kaimyninė „Rancilio“ kavinė, regis, buvo atidaryta, bet Tantas viduje nieko neįžiūrėjo. Vietinės krautuvėlės buvo uždarytos, o langinės užvertos. Mašinų gatvėse buvo nedaug, pėsčiųjų nesimatė, tad Tantas pamanė, kad tai atrodo kaip įprastas vakaras, grįžtant iš manevrų.

Važiuodamas tamsiomis gatvėmis Ronas jautė pasitikėjimą savimi, tad įjungė žibintus. Jis neskubėdamas važiavo kartu su keliais kitais automobiliais. Taip stengėsi nusišėpti tris nepatogius faktus: mersedeso gale guli negyvėlis, čia susigrūdę sėdi iki dantų ginkluoti amerikiečių operatoriai, o prieglobsčio jie ieško slaptoje CŽA bazėje.

Likus minutei kelio, Tantas per radiją bazei pranešė:

– Tuoj būsim. – Kad jie nepamanytų, kad kas nors juos seka, Tantas papildė: – Uodegos iš paskos nėra.

Ronas sustojo prie A pastato, ir operatoriai išlipo. Seano Smitho kūnas liko mersedeso gale. D. B. pasirūpino, kad kas nors surastų paklodę jam pridengti.

Kol komandos vadas kalbėjosi su Bobu, vertėjas Henry C pastate sulaukė pagyrų iš ginkluotose operacijose nedalyvaujančių darbuotojų. Visi kiti pastate ir toliau naikino slaptą medžiagą, laukdami evakuacijos, šoviniais pildė daugybę apkabų stogo ir bokštelių apsaugos komandoms.

Ronas irgi nuėjo vidun pasirūpinti Scottu Wicklandu. Kiti operatoriai nuskubėjo prie paskirtų kovos vietų. Prieš eidamas į savo postą ant B pastato Tantas D. B. pasakė norintis sulaukti žinių iš C pastato ir pasižiūrėti, kiek jie gali sulaukti išorinės pagalbos bei priedangos iš oro.

Jackas nuėjo iki kopėčių, vedančių ant D pastato stogo. Pažvelgęs į kitą žolėto trikampio, kur gyveno vėžlių šeima, pusę, Jackas pamatė suniokotą „Land Cruiser“ ir pamanė, kad diplomatinio saugumo agentams velniškai pasisekė išgyventi. Galų gale šis apdaužytas automobilis buvo duoklė inžinieriams, kūrusiems apsauginį SUV šarvą.

Užlipę ant plokščių stogų, operatoriai sau neleido atsipalaiduoti, galvodami, kad pavojus jau praėjo. Tačiau keli iš jų pajuto mažą palengvėjimą. Nors visi CŽA bazėje liūdėjo dėl Seano Smitho žūties ir Chriso Stevenso dingimo, Jackas pajuto, kad visų nuotaika pagerėjo, CŽA bazėje susirinkus visiems amerikiečiai ir nė vienam iš jų nenukentėjus, bėgant iš atstovybės.

Artėjant vidurnakčiui ir 2012-ųjų rugsėjo 11-osios pabaigai, CŽA bazės gynėjai užėmė savo vietas. Aukštesnysis iš dviejų Tripolio diplomatinio saugumo agentų stovėjo ant A pastato stogo ir stebėjo pietinę sieną bei priekinius vartus. Vaizdą įžiūrėti buvo sunku, todėl netrukus jis prisijungė prie Tanto ir D. B., kurie ruošėsi įsitaisyti už B pastato stogo parapeto. CŽA tyrėjas, turintis kovinės patirties

Afganistane, liko ant C pastato viršaus, o pas jį netrukus užlipo ir Ronas. Ant D pastato stovėjo Jackas, Davidas Ubbenas ir antrasis agentas iš Tripolio, kresnas afroamerikietis armijos veteranas. Komandos vadas, likęs C pastato viduje, kartais išeidavo laukan, į terasą.

CŽA apsaugos vadas įsitaisė šalia priekinių vartų, bet kartais nueidavo ir kitur. Trys libių sargybiniai stovėjo ant metalinių bokštelių. Vienas liko prie priekinių vartų, o sargybinis, turėjęs būti ant šiaurės vakarinio bokštelio, prisijungė prie savo draugo pietrytiniame sklypo kampe. Ozas nuolat vaikščiojo ir, kam reikėjo, nešiojo vandenį bei amuniciją, taip pat tikrino, kad visi būtų savo vietose. Kai viskas buvo baigta, Ozas įsitaisė ant bokštelio C pastato šiaurės rytuose. Tigas prisijungė prie dviejų vietinių sargybinių ir su jais praleido šiek tiek laiko bokštelyje pietrytiniame bazės kampe.

CŽA bazės gynėjams pasiruošus tam, kas jų gali laukti, atėjo vidurnaktis ir baigėsi rugsėjo 11-oji. Praėjus kelioms minutėms nuo naujos dienos pradžios, Valstybės departamento Operacijų centras Vašingtone Baltiesiems rūmams, Pentagonui, FTB ir kitoms vyriausybinėms agentūroms išsiuntė elektroninį laišką. Laiško, išsiųsto 2012 metų rugsėjo 12 dieną šešios minutės po vidurnakčio Bengazio laiku, temos laukelyje buvo parašyta: „2 papildymas: „Ansar al-Sharia“ prisiima atsakomybę dėl Bengazio atakos.“ Žinutėje buvo pranešama: „Ambasada Tripolyje praneša, kad grupuotė feisbuke ir tviteryje prisiėmė atsakomybę ir pakvietė pulti ir Tripolio ambasadą.“

Kai po kelių savičių elektroninis laiškas iškilo į dienos šviesą, kilo tikra audra dėl to, kad Obamos administracija žinojo, jog atstovybės ataka nebuvo tik neorganizuotas, spontaniškas protestas dėl Mahometą pašiepiančio

„YouTube“ vaizdelio „Innocence of Muslims“, kaip keli administracijos pareigūnai tvirtino iš pat pradžių. Tačiau painiavos pridėjo tai, kad Vašingtono Artimųjų Rytų politikos instituto bendradarbiai tyrimo metu nerado jokių įrodymų, kad radikali teroristų grupuotė būtų paskelbusi tokius pareiškimus socialiniuose tinkluose.

Maždaug tuo pačiu metu, kai buvo išsiųstas elektroninis laiškas, ambasados Tripolyje vartai atsidarė, o pro juos išvažiavo pastiprinimo komanda, privačiu užsakomuoju skrydžiu pasiruošusi vykti į Bengazį. Septynių narių būrį sudarė buvęs „ruonis“ Glenas Doherty-Bubas, du būrio „Delta“ nariai, TRŠ komandos vyriausiasis vadas Libijoje, dar du TRŠ operatoriai ir lingvistas.

Iš savo vietos pietrytiniame bokštelyje Tigas per radiją paprašė, kad kas nors įjungtų lauko prožektorius aplink visą teritoriją, kad šie apšviestų erdvę už bazės sienų. Lauko lempos netrukus nušvito, bet kažkas įjungė prožektorius ir CŽA bazės viduje. Tokia šviesa padėjo lengviau judėti tamsoje, bet apšvietė ir ant stogų bei bokšteliuose įsikūrusius gynėjus, atskleisdama jų pozicijas. Negana to, apšvietimas sklypo viduje juos akino – darėsi sunkiau įžiūrėti už bazės sienų, kur gali slėptis užpuolikai.

Jackas per radiją paprašė išjungti vidines šviesas. Tigas prašymui pritarė. Kai niekas nepakluso, Jackas pasvarstė jas numušti kulkomis, kaip jis dar karinio jūrų laivyno „ruonių“ laikais darydavo per naktines užduotis laivuose atvirame vandenyje. Per vieną misiją Jacko „ruonių“ komanda gavo žvalgybinį pranešimą, kad vienas iš Osamos bin Ladenio sūnų slepiasi laive prie Pakistano krantų. Greitaeigiu kateriu priplaukę prie laivo, jie užkabino kopėčias ir įlipo vidun. Per paieškas jokio bin Ladenio pėdsakų nebuvo rasta. Vieninteliai šūviai, nuaidėję tą naktį, buvo skirti užgesinti šviesas.

Ant D pastato viršaus Jackas nervinosi dėl apšvietimo, bet šauti delsė, nenorėdamas atkreipti į bazę dėmesio. Prabėgusios minutės atrodė kaip valandos, todėl operatoriaus nuomonė pamažu ėmė keistis. Kaip tik tada radijo bangomis atsklido piktas Tigo pietvakarių amerikiečio šniaukrojimas:

– Kas nors išjunkit tas sukniestas šviesas!

Suglumęs CŽA bazės apsaugos darbuotojas atsakė:

– Tuoj, jau tuoj.

Vos tik Jackas nustojo juoktis, vidinis apšvietimas buvo išjungtas.

Operatorius ant D pastato irgi prajuokino Tigo pykčio protrūkis. Iš savo pakyls rytinėje bazės pusėje Tantas ir D. B. kažkur tolumoje išgirdo balsus, energingai skanduojančius ir per megafoną kalbančius arabiškai. Tantas pagalvojo, kad kažkas į CŽA bazę skatina žygiuoti greimo medicinos koledžo studentus – matyt, nori pridengti „Ansar al-Sharia“ kovotojus ar kitus JAV priešus, kurie, įsimaišę tarp studentų, gali įsėlinti vidun ir pulti. Tanto galvoje praūžė ir kiti scenarijai – visi jie baigėsi susišaudymu. Kantriai laukti nebuvo Tanto stiprybė. „Po velnių tuos kalės vaikus, – pamanė jis. – Jei jūs ruošiatės mus pulti, pulkit dabar.“

Tantas per radiją paklausė komandos vado:

– Kaip dėl to šturmo lėktuvo „Spectre“? Dabar jis mums labai praverstų.

Jis taip pat paklausė ir apie bepilotę skraidyklę, nežinodamas, kad ji jau siunčia vaizdus kažkur viršuje. Komandos vadas Tantui pažadėjo išsiaiškinti.

Kai jie pirmą kartą užlipo ant stogų, Tantas paprašė, kad jiems belaukiant, kas nors iš C pastato atneštų maisto, vandens ir kėdžių. Tyrėja, važiavusi vakarieniauti su Ozu, atskubėjo su energiniais gėrimais, vandeniui ir šokoladiniais batonėliais. Lipdama per parapetą, ji užkliuvo ir skaudžiai drėbėsi veidu į priekį. Tantas pamanė, kad ji smarkiai